

EL PACTE I LA HIPOTECA A MARIA ANTÒNIA MUNAR

Miquel López Crespi

Maria Antònia Munar s'havia posat nerviosa i tothom tremolava. La crisi final desencadenada en el Pacte pareixia ja no tenia tornada endarrere. Tot començà fa uns mesos i, de no ser per l'atac al Pentàgon i a les torres bessones de New York, véa a saber el que hagués pogut passar. El dinar de dia dinou entre el president Antich i Maria Antònia Munar sembla que ha ajornat (provisionalment) la crisi.

Tot el desgavell va començar fa tres mesos. La sorprenent moratòria de començaments de juliol i la posterior enrabiada del president Antich (que organitzà una contramoratòria per provar de salvar la cara); la moció de censura a Sineu (amb el vot de la trànsfuga que donà la batlia a un militant del PSM) i que Munar no perdona de cap de les maneres; els fets de Manacor amb la crisi desencadenada per UM contra el Pacte; el dinar de la presidenta amb un ressuscitat Jaume Matas; les continuades accions de desgast que promou UM contra el PSM en el Consell de Mallorca (la humiliació de fer moratòries, entre altres coses, sense consultar el partit de Marteu Morro)... indicaven que Munar començava a cercar altres terrenys més favorables als seus designis. I aquests designis són ja massa evidents per provar de negar fets tan elementals. A hores d'ara ja és prou sabut que el Pacte de Progrés no ha funcionat com pertocaria (si és que mai ha funcionat!). El diputat verd per Eivissa Joan Buades demanava recentment una reunió de tots els socis per mirar de salvar alguna cosa abans de la desfeta definitiva. Tot plegat no vol dir que Maria Antònia Munar rompi ara mateix el Pacte (ho farà en el moment que li sembli oportú). Els dinars i sopars són aquí, les futures repartides d'àrees de poder ja es discuteixen a la vista de tothom. Segurament aquest canvi sobtat d'estratègia s'ha fet amb una mica de nervis (cosa estranya en la presidenta). Maria Antònia Munar ha imaginat que el PSM de Mateu Morro podia avançar-se a la jugada. Hi ha enquestes que indiquen una davallada en

la intenció de vots envers UM. Per això les corregudes d'UM rere la tercera edat, els caçadors o qui pugui arreplegar vots per al seu partit. Per fer valer els seus interessos Maria Antònia Munar necessita continuar exercint el seu paper de frontissa (que tan bons rendiments li ha donat!), sigui amb l'esquerra oficial, sigui amb la dreta. Un altre objectiu vital d'UM és aconseguir un nou diputat a costa del que pugui rapinyar al PP (per això els atacs permanents als "comunistes", socialistes, ecologistes i moviments alternatius "no centrats"). Si Maria Antònia Munar, mitjançant el seu acostumat clientelisme, aconsegueix rapinyar el diputat que necessita i passar, per tant, de tres a quatre parlamentaris a costa dels votants del PP i del PSM, aleshores podria respirar tranquil·la. El possible pacte UM-PP que ja es perfila a l'horitzó del 2003 (malgrat dels dinars amb el president Antich i altres cortines fum) donaria encara més poder a la presidenta. El PP ho sap i pareix que hi està d'acord.

El Pacte de Progrés ha restat aquests darrers vint-i-quatre mesos hipotecat als capricis de Munar. És una trista situació per a tots els ciutadans i ciutadanes d'aquesta comunitat que hem cregut en un mínim canvi social, en l'inici d'una hipotètica regeneració de la societat de les Illes. Aquests dos anys han estat patètics. Tothom ha vist prou clar el paper claudicant de l'esquerra oficial, cedint en tot moment (exceptuant la potadeta de la moratòria alternativa del Govern Balear) davant Maria Antònia Munar per tal de conservar les poltrones. Els sectors progressistes de la societat mallorquina

pensen que ja és hora de finir amb tanta covardia. És possible tirar endavant, i amb ampli suport popular, si el Pacte és capaç de girar efectivament cap a l'esquerra, cap a la dignitat i la coherència amb els principis, cap al compliment del programa amb el qual tants ciutadans i ciutadanes han confiat. En canvi, si l'esquerra oficial no muda ràpidament d'actituds, les possibilitats futures d'una recomposició del teixit social que dóna suport al progressisme de les Illes, restaran tocades de mort per dècades. Per aquesta via és possible d'arribar ferits, fortament tocats, a les properes eleccions. Serà una arribada sense alè després d'haver perdut la sang pel camí. Maria Antònia Munar no deixarà de colpejar fins al final, per debilitar els seus enemics (l'esquerra autèntica, el nacionalisme d'esquerres). Munar ha de negociar un futur canvi d'aliats des d'una postura ferma (de ser possible ha d'anar a la taula de negociacions amb un diputat més, consolidant per sempre més el seu paper de frontissa).

Mai ningú no haurà administrat amb tanta eficàcia i bona fortuna uns resultats electorals tan escassos i, aparentment, inestables. Error greu de PSOE i EU pensar que Munar té por de ser engolida pel PP. Els temps han canviat i ara estam en una altra conjuntura política on el més important és les ganances esbojarrades que té el PP de recuperar el poder costi el que costi, hagi de donar a Munar i UM el que hagi de donar.

L'esquerra oficial (la de les poltrones) hauria de valorar de forma seriosa si el manteniment del cotxe oficial i el sou a final de mes val més que

provar de salvar el teixit social progressista de les Illes. El president Antich i els sectors que li donen suport han de fer un canvi estratègic que ajudi a salvar el que sigui salvable d'il·lusió, de possible reorganització popular, per als propers anys. En cas contrari hauran sembrat de sal el futur de l'esquerra de les Illes per dècades.

I el que diem pel PSOE i sectors afins també val per als companys i companyes del PSM que, fins fa poc, eren els únics que rebien (i reben encara!) les investides de tothom. La història és llarga, la vida dels pobles quasi eterna. No crec sigui un avenç per al progressisme illenc el claudicar de forma permanent davant la dreta (en aquest cas UM) talment com s'ha fet durant els darrers dos anys. Tampoc no passaria res si els partits d'esquerra estessin un temps a l'oposició servant per al dia de demà, per a conjuntures més favorables, el llegat d'idees i principis que han estat malbaratant. Valdria més passar a l'oposició contra la dreta de sempre que no continuar al poder dilapidant les il·lusions populars.

Ni un poble, ni un partit coherent, d'esquerres, autènticament nacionalista i progressista, no moren perquè hi hagi quatre funcionaris que no cobrin substancioses pagues a final de mes. Aleshores, en una altra situació, potser es podria iniciar de nou el camí de les reformes que no s'han pogut bastir en el present. Malgrat el dinar Munar-Antich de dia dinou, hora a hora és fa més evident que serà molt difícil acabar la legislatura amb certa dignitat.

MENÚ DIARI

Ctra. Manacor - Inca, km. 9
Tel. 971 83 02 46
07520 PETRA

BATEJOS - NOCES COMUNIONS MENJARS D'EMPRESA

